

Hồi 95

Đoạt Hồn Ải

H

ồ Nam Bình nói:

- Chúng tôi đã cho người chuẩn bị đem ngựa đến, xin mời ba vị thu xếp rồi lên ngựa ngay.

Thông Linh đạo trưởng mỉm cười:

- Chúng tôi là kẻ sơn giả, lại là người tu hành, lâu nay đi bộ đã quen. Xin Hồ Phân cuộc chớ bày đặt ngựa xe phiền phức.

Hồ Nam Bình cười hì hì, nói:

- Chúng tôi cảm cái hùng khí của Côn Luân Tam Tử, nên mới nghĩ như vậy. Từ đây đến Đoạt Hồn Ải cách xa trên mười dặm, chỉ sợ ba vị đi bộ thì vất vả lắm.

Huyền Thanh đạo trưởng xen vào nói:

- Kẻ tu hành đã quen với lối đi bộ. Lòng tốt của quý vị chúng tôi xin ghi ân.

Hồ Nam Bình thấy hai vị đạo nhân một mực từ chối, không dám nài ép nữa, nói:

- Thôi được! Quý vị đã thích đi bộ thì xin để lão phu đi trước dẫn đường, quý vị nối gót theo sau.

Dứt lời, Hồ Nam Bình cúi chào một cái, cất bước.

Côn Luân Tam Tử cũng vội nối gót theo sau.

Mã Quân Vũ không dám đi gần sư phụ nên kéo tay Lý Thanh Loan đi cách xa.

Hồ Nam Bình chạy rất nhanh. Mỗi lúc một lẹ hơn, chẳng khác một mũi tên.

Côn Luân Tam Tử phải trở tài khinh công đuổi theo mới kịp. Vì vậy cảnh vật bên đường không ai có thể nhận xét một cách rõ ràng được. Người ngoài trông vào tưởng đó là một cuộc chạy đua.

Huyền Thanh đạo trưởng nói nhỏ với Thông Linh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử:

- Lão chạy mau như vậy e có dụng ý gì đây. Theo huynh đoán thì lão muốn cho chúng ta không đủ thì giờ để ghi nhớ những dấu vết trên đường đi. Chúng ta mỗi người để ý một mặt, may ra phát hiện được âm mưu của họ.

Thông Linh đạo trưởng gật đầu tỏ ý đồng tình:

- Thế thì sư huynh chú ý phía trước, tôi và sư muội mỗi người xem xét cảnh vật chung quanh.

Thế là ba người trong Côn Luân Tam Tử mỗi người một phương hướng vừa chạy vừa xem xét hiện trạng chung quanh.

Quả nhiên! Họ nhận định được con đường núi mà Hồ Nam Bình đã chạy qua rất gồ ghề hiểm trở. Nhưng chốc chốc lại có một dấu hiệu riêng. Điều đáng nghi nhất là con đường này chưa có một dấu chân người nào đi qua, chứng tỏ người của môn phái khác không đi qua con đường này.

Huyền Thanh đạo trưởng giật nảy người, lắc mình một cái đã đuổi theo sát lưng Hồ Nam Bình.

Ông ta nói:

- Hồ lão huynh! Đoạt Hồn Ải cách đây bao xa nữa?

Hồ Nam Bình không dừng bước, vừa chạy vừa đáp:

- Đi quanh qua hai vòng núi nữa thì đã đến nơi rồi.

Lúc hai người đang đối đáp thì bỗng trời tối sầm. Té ra Hồ Nam Bình đã dẫn bọn người này vào một hang núi.

Bỗng Hồ Nam Bình vung mạnh cánh tay mặt một cái, tức thì một ánh lửa xẹt ra sáng rực. Ông ta nói lớn:

- Xin quý vị an tâm! Hang đá này chỉ dài hơn hai trăm thước. Lão phu đã dùng hỏa châu để rọi đường. Quý vị cứ an lòng! Trong hang tuyệt nhiên không có cạm bẫy gì hết.

Ánh lửa trong tay Hồ Nam Bình mỗi lúc một le lói thêm, và hang đá mỗi lúc một âm u lạnh lẽo.

Thông Linh đạo trưởng lợi dụng ánh lửa đó đưa mắt quan sát thì thấy hai bên vách đá cao sừng sững và trơn láng. Dưới chân cũng bằng phẳng không một chỗ nào lồi lõm, chứng tỏ hang này do bàn tay người tạo ra. Tuy nhiên trong hang không có một dấu vết gì khả nghi dùng để ám hại đối phương cả.

Đi vừa được hai trăm thước thì con đường phải quanh qua hai khúc queo.

Hồ Nam Bình dừng gót quay lại nhìn Côn Luân Tam Tử, mỉm cười nói:

- Đoạt Hồn Ải ở phía trước, bên ngoài hang này.

Côn Luân Tam Tử ngẩng đầu lên nhìn phía ngoài cửa hang thì thấy một hòn núi cao ngất, ngoài một trăm trượng đứng án ngữ. Còn ở giữa là một khoảng đất trống, cỏ xanh rậm rạp, hoa lá sum sê, không thấy chút gì nguy hiểm cả.

Thông Linh đạo trưởng mỉm cười nói với Hồ Nam Bình:

- Cái tên Đoạt Hồn Ải nghe rất rùng rợn. Không ngờ đó chỉ là một nơi thanh nhã, phong cảnh tuyệt vời.

Hồ Nam Bình khẽ cười nụ đáp:

- Đi khỏi hòn núi chặn ngang đó mới thấy rõ được bộ mặt thật của Đoạt Hồn Ải. Quý vị nhận xét lúc này e sớm chăng?

Ngọc Chánh Tử nghe Hồ Nam Bình khiêu khích, nổi giận nói:

- Đừng nói là Đoạt Hồn Ải, dẫu là hang cọp chúng ta cũng chẳng bao giờ chùn bước.

Ngọc Chánh Tử chưa dứt lời, thì bỗng trước mặt có một bóng người xuất hiện và lướt nhanh tới.

Côn Luân Tam Tử giật mình. Ai nấy đều thầm nghĩ:

“Chẳng lẽ Thiên Long Bang cho người phục kích nơi đây để chặn đánh chúng ta sao?”

Ý nghĩ chưa dứt thì họ đã nhận ra được người vừa xuất hiện là Tô Phi Phụng, ái nữ của Tô Bằng Hải.

Hồ Nam Bình thấy nàng chạy tới, ngạc nhiên hỏi vội:

- Tô cô nương. Đoạt Hồn Ải không phải là nơi lui tới dễ dàng, nếu không được lệnh của Tô Bang chủ thì không ai được phép đến. Tô cô nương tuy là con gái của Bang Chủ, song cũng không thể bỏ được quy luật của Thiên Long Bang.

Tô Phi Phụng trợn mắt nhìn Hồ Nam Bình không đáp.

Hồ Nam Bình ái ngại hỏi:

- Tô cô nương đến đây có được lệnh của Bang Chủ chăng?

Tô Phi Phụng vốn là con gái cứng của Tô Bằng Hải, tánh tình ngang bướng đã quen. Lúc này mặc dù nàng đã mất đi một tay mà tánh tình vẫn không thay đổi.

Thấy Hồ Nam Bình nói thẳng với nàng trước mặt Côn Luân Tam Tử, nàng bèn vụt miệng nói:

- Trong đất của Thiên Long Bang, tôi muốn đến hoặc đi lúc nào cũng không được sao? Tại sao lại phải cấm đoán tôi?

Hồ Nam Bình không ngờ Tô Phi Phụng ngang bướng như vậy. Lão giật nảy người, không dám nói nữa.

Qua một lúc suy nghĩ, lão mới dịu giọng nói:

- Tô cô nương nói không sai. Cô nương là ái nữ của Bang Chủ, dĩ nhiên có quyền lui tới bất cứ nơi nào trong bang cuộc. Nhưng...

Tô Phi Phụng ngắt lời:

- Nhưng sao?

Hồ Nam Bình vẫn với giọng trầm trầm:

- Nhưng là trường hợp ngày thường. Còn hôm nay là ngày chín đại môn phái lớn trong giang hồ tập trung nơi đây để luận kiếm xưng hùng. Tình hình không phải giống như ngày thường. Theo lão phu nghĩ nếu cô nương không được lệnh của Bang Chủ thì không nên đến đây là hơn.

Tô Phi Phụng nở một nụ cười lạnh lùng:

- Hồ thúc thúc! Nếu tôi có làm việc gì trái quy luật thì đã có thân phụ tôi trách phạt. Hồ thúc thúc khỏi phải mất công dạy bảo.

Hồ Nam Bình đôi mắt sáng quắc nhìn nàng. Nhưng lão lại không dám khuyên can nữa, chỉ hỏi qua:

- Thế thì cô nương đến đây có việc gì?

Tô Phi Phụng đáp:

- Thúc thúc dẫn Côn Luân Tam Tử đi trước, để tôi nói chuyện với Mã thiếu hiệp và lời rồi sẽ dẫn chàng đến Đoạt Hồn Ải sau.

Câu nói ấy chẳng những làm cho Côn Luân Tam Tử ngỡ ngác, mà cả Hồ Nam Bình cũng giật mình.

Tại sao nàng chỉ lưu một mình Mã Quân Vũ lại nói chuyện riêng? Nàng có dụng ý gì chăng?

Thật không ai đoán nổi tâm trạng của Tô Phi Phụng trong lúc này được. Họ chẳng chỉ có Mã Quân Vũ mới có thể hiểu được chút nào mà thôi.

Vì vậy ai nấy đều quay lại nhìn thẳng vào mặt Mã Quân Vũ, như dò xét.

Lúc này Mã Quân Vũ cảm thấy khó chịu hơn ai hết. Mục đích chàng đến đây là để hỗ trợ phái Côn Luân. Tuy nhiên, Côn Luân Tam Tử lại không cho chàng được lấy danh nghĩa sư môn. Điều đó đã làm cho chàng đau lòng không ít. Giờ đây Tô Phi Phụng lại đối xử với chàng như vậy, chàng tránh sao được cặp mắt nghi ngờ của ba vị trưởng lão trong Côn Luân Tam Tử.

Trước tình trạng rắc rối này, Mã Quân Vũ không biết nên quyết định ra sao, cứ đứng trơ như pho tượng đá.

Lý Thanh Loan thấy vậy bước tới nắm tay Quân Vũ hỏi:

- Vũ ca! Tô tử tử muốn lưu Vũ ca ở lại để nói việc riêng. Vũ ca có bằng lòng không?

Quân Vũ biết Tô Phi Phụng có điều gì quan hệ muốn nói với chàng. Tuy nhiên tiếp chuyện với nàng lúc này quả là điều bất tiện.

Chàng quay đầu nhìn sững vào Côn Luân Tam Tử, có ý dò xem thái độ ba vị trưởng lão đối với chàng ra sao.

Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử nét mặt vẫn thản nhiên, không có gì đổi khác. Duy có Thông Linh đạo trưởng mặt hầm hầm giận dữ. Ông ta quay sang nhìn Hồ Nam Bình, nói:

- Hồ phân cuộc chủ! Chúng ta đi thôi!

Hồ Nam Bình liếc nhìn Tô Phi Phụng nói:

- Lão phu gấp đưa người đến nơi dự hội. Lão phu khuyên cô nương chớ nên phá hoại lệnh của Bang Chủ mà chủ trương cầu thả.

Tô Phi Phụng cười nhạt nói:

- Hồ thúc thúc! Ý định của tôi đã nói ra không bao giờ thay đổi. Xin thúc thúc chớ can thiệp vào việc này mà bận lòng.

Hồ Nam Bình không nói nữa, ra hiệu cho ba vị Côn Luân Tam Tử tiếp tục lên đường.

Mã Quân Vũ thấy ba vị tôn sư bước theo Hồ Nam Bình bỏ chàng lại, lòng chàng rộn lên, hồi hã nói với Tô Phi Phụng:

- Tô cô nương! Hoàn cảnh của tôi hiện nay là phải theo sát ba vị tôn sư của tôi đến dự đại hội anh hùng. Mong cô nương thông cảm cho tôi việc này.

Dứt lời chàng lại tiến bước, không ngó đến Tô Phi Phụng.

Tô Phi Phụng mặt biến đổi, nhảy chồm tới đón Quân Vũ lại quát lớn:

- Mã thiếu hiệp! Xin người hãy nghĩ xem cánh tay tôi bị tàn phế vì ai?

Như một mũi dao nhọn đâm vào tim, Quân Vũ thở dài dừng bước đứng sững sờ, không biết phải ăn nói làm sao với nàng.

Lý Thanh Loan không hiểu gì cả, thấy Tô Phi Phụng bỗng nhiên gắt gỏng với Quân Vũ, nàng thất kinh hỏi:

- Tô tỷ tỷ! Có việc gì thế? Tỷ tỷ nên để Vũ ca đến Đoạt Hồn Ải dự cuộc đấu kiếm xong sẽ trở lại cùng tỷ tỷ nói chuyện có phải rộng thì giờ hơn không? Như vậy cả hai bên đều được toại nguyện.

Tô Phi Phụng dịu hẳn nét mặt, nhìn Thanh Loan nói:

- Loan muội! Muội có ý kiến như thế cũng được. Thôi! Tôi kể như đã giao đứt chàng cho muội đó.

Dứt lời, Tô Phi Phụng vụt phóng mình đi.

Thông Linh đạo trưởng thấy Tô Phi Phụng đã rời khỏi, liền quay qua nói với Hồ Nam Bình:

- Hồ Phân cuộc! Ai cũng tưởng Đoạt Hồn Ải là một nơi nguy hiểm, nhưng chúng tôi thấy đó không phải là chỗ đáng chú ý.

Hồ Nam Bình cười ha hả đáp:

- Phải! Đối với người thường thì Đoạt Hồn Ải là chỗ đáng sợ. Nhưng Côn Luân Tam Tử là kẻ trác tuyệt giang hồ thì Đoạt Hồn Ải còn có nghĩa lý gì.

Nói đến đây, Hồ Nam Bình lại ngửa mặt lên trời cười một tràng dài rồi phóng mình chạy trước.

Lão vượt qua vùng đất đầy cỏ mọc, rồi lại bò lên hòn núi chắn ngang trước mặt mà mọi người đã thấy.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa mắt nhìn vùng đất cỏ rồi nói với hai vị trưởng lão kia:

- Huynh xem vùng cỏ này không phải thiên nhiên mà do tay người tạo ra. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được. Sư đệ và sư muội hãy theo sát đằng sau huynh mà tiến bước.

Vừa nói, Huyền Thanh đạo trưởng vừa phóng mình dẫm lên đọt cỏ theo dấu chân của Hồ Nam Bình đã vượt qua.

Mọi người leo lên đến đỉnh núi đó thì phong cảnh đổi khác.

Trước mặt họ là một chiếc cầu treo bằng sắt bắt ngang qua một cái vực sâu thăm thẳm có hơn ngàn trượng.

Bên kia cầu là một đồi núi đối diện. Trên sườn núi lô nhô cờ xí đủ màu, và bóng người chen lẫn rất đông.

Hồ Nam Bình chấp tay nói:

- Qua khỏi cầu này tức là Đoạt Hồn Ải. Tô Bang Chủ và Ngũ Kỳ phân cuộc chúng tôi đã sẵn sàng ở đó để tiếp đón quý vị.

Thông Linh đạo trưởng dãi mắt nhìn qua hố sâu rồi mỉm cười nói:

- Trong ải này chắc quý bang đã bố trí sẵn cạm bẫy. Nếu quý bang cho người chặt đứt chiếc cầu treo này đi thì chín đại môn phái chúng tôi có cánh cũng không thoát khỏi Đoạt Hồn Ải.

Vừa nói, Thông Linh đạo trưởng vừa đặt chân lên cầu treo trước tiên.

Hồ Nam Bình cười lớn nói:

- Đạo huynh cứ an tâm! Bang Chủ và năm vị phân cục chủ chúng tôi đều có mặt đầy đủ nơi đó. Việc chặt bỏ chiếc cầu này chắc chúng tôi không dám nghĩ tới.

Chiếc cầu treo này dài hơn trăm trượng, bằng sắt cứng, làm rất vững chắc. Hai đầu cầu là hai hòn núi nhô ra.

Còn nơi mà Hồ Nam Bình gọi là Đoạt Hồn Ải thì là một thung lũng đất bằng, ba mặt có vách đá, còn một mặt là hố sâu, được chiếc cầu treo này nối liền với vách núi.

Thung lũng rộng cả mấy trăm trượng, nhưng chỗ nào cũng bằng phẳng và cây cối xanh tươi. Còn nơi vực thì sâu hoắm, sương mù dày đặc, dầu cho kẻ võ công tinh diệu đến đâu cũng không thể nhìn tận đáy được.

Chỗ mà Thiên Long Bang đang hội họp là một sườn núi cách thung lũng không xa.

Đồi này bên dưới rộng, nhưng càng lên cao, địa thế càng hẹp dần.

Huyền Thanh đạo trưởng nhìn cảnh trí, thầm nhủ:

“Nơi này tuy là một cảnh vật thiên nhiên, nhưng bàn tay người sửa sang không ít. Cứ như một chiếc cầu treo bắt ngang qua hố sâu cũng thấy rõ một công trình kiến trúc không phải nhỏ vậy.”

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, thì đã vượt qua chiếc cầu treo rồi.

Hồ Nam Bình dẫn họ đến sườn đồi, chỗ có đông người tụ họp.

Trên sườn đồi bằng phẳng, đã sắp sẵn bàn ghế, từng chỗ ngồi của chín môn phái.

Thông Linh đạo trưởng vừa mới bước xuống cầu treo đã có bốn đồng tử áo xanh tay cầm cờ màu rước đến ngồi một dãy bàn về bên trái.

Huyền Thanh đạo trưởng đưa mắt nhìn một loạt, thấy bàn nào bàn nấy trà thơm bốc lên ngào ngạt nhưng ghế ngồi vẫn còn bỏ trống, chứng tỏ chín đại môn phái chưa ai đến dự.

Lối bố trí thật tinh kỳ!

Người của Thiên Long Bang họp nhau ở giữa, còn chỗ ngồi của khách thì lại sắp thành hình móng ngựa, hướng về phía thung lũng.

Lối sắp xếp này tác cả đều có thể bàn luận, chuyện trò với nhau một cách dễ dàng.

Hồ Nam Bình sau khi đưa Côn Luân Tam Tử đến chỗ ngồi thì lui gót, trở về nhập bọn với nhóm Thiên Long Bang.

Côn Luân Tam Tử bỡ ngỡ, đang đặt trong đầu những câu hỏi để tự giải đáp, thì bỗng nghe tiếng nhạc vang lên. Và, bên kia cầu treo, một nhóm người lối nhỏ.

Thì ra, đến lúc này, người của Thiên Long Bang mới đưa quần hùng chín phái kia đến.

Họ cũng qua cầu treo và cũng được thủ hạ của Thiên Long Bang mời về vị trí đã định.

Huyền Thanh đạo trưởng khẽ nói với Thông Linh đạo trưởng:

- Thiên Long Bang có ý định dẫn phái Côn Luân chúng ta đến đây trước là dụng ý gì?

Thông Linh đạo trưởng lắc đầu nói:

- Việc này thật khó đoán.

Huyền Thanh đạo trưởng suy nghĩ một lúc rồi hình như ông hiểu ra điều gì nên “à” một tiếng lớn và nói:

- Đúng rồi!

Thông Linh đạo trưởng hỏi:

- Sư huynh nghĩ gì vậy?

Huyền Thanh đạo trưởng nói nhỏ:

- Tô Bằng Hải muốn trả lại ơn chúng ta cứu con gái hắn mấy lần, nên mới mời chúng ta đến đây trước...

Vừa nói đến đó bỗng Huyền Thanh đạo trưởng nín bật, vì trước mặt Côn Luân Tam Tử, Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh, Chứng Môn phái Hoa Sơn đã đến.

Huyền Thanh đạo trưởng đứng dậy chấp tay xá Đỗ Duy Sinh một cái, nói:

- Đỗ huynh mạnh giỏi đấy chứ?

Đỗ Duy Sinh cười lớn đáp:

- Ô! Nhờ trời giúp, tuy tuổi cao mà vẫn còn mạnh. Quý vị Côn Luân Tam Tử dường như được Thiên Long Bang đặc biệt hoan nghênh thì phải.

Đỗ Duy Sinh vốn là kẻ đa nghi, nay lại thấy Côn Luân Tam Tử được Thiên Long Bang mời đến trước, làm sao im miệng không chất vấn được.

Biết Đỗ Duy Sinh nghi kỵ, nhưng Thông Linh đạo trưởng vẫn thản nhiên mỉm cười, nói:

- Đỗ huynh khỏi phải nói nhiều. Hôm nay là ngày đấu kiếm để bảo vệ thanh danh. Việc gì thì có thể giả vờ được, nhưng đến việc sống chết không thể nào lừa dối ai.

Đỗ Duy Sinh đắc ý cười ha hả:

- Hay lắm! Lời nói đó quả đã cởi mở rồi. Chúng tôi đang nóng lòng mong đợi được mục kích môn thần kiếm của quý vị Côn Luân. Chúng tôi hy vọng rằng kiếm pháp của quý vị sẽ làm rạng rỡ trong cửu đại môn phái chúng ta.

Dứt lời, Đỗ Duy Sinh cười một tràng dài, rồi bước về chỗ ngồi của phái Hoa Sơn.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan ngồi ở hàng ghế dành riêng cho phái Côn Luân.

Chàng buồn bã đưa mắt nhìn khắp nơi, thấy lối tổ chức của Thiên Long Bang thật huy hoàng.

Kỳ đấu kiếm này rất lớn, có thể còn quan trọng hơn kỳ đấu kiếm cách đây một trăm năm về trước.

Số anh hùng hảo hán đến dự rất đông, nhưng số tham gia thì không nhiều người lắm.

Đông nhất là người Thiếu Lâm Tự, nhưng cũng chỉ có mười chín người. Các phái khác thì độ bốn năm người. Và ít nhất là phái Điểm Thương. Phái này chỉ có một mình Hạ Vân Phong tham dự mà thôi.

Bởi vậy, mỗi phái được dành riêng cho một số ghế rất nhiều mà kết quả phái nào cũng chưa một số ghế trống không ít.

Trong lúc mọi người vừa an vị chưa được bao lâu thì bỗng nghe ba tiếng trống lớn vang lên. Những tên đồng tử đang chạy tới chạy lui để dâng trà liền rút về vị trí của Thiên Long Bang, sắp thành hình cánh chim ưng, rất tề chỉnh.

Rồi một loạt cờ màu được huy động, tiếp theo mấy tiếng nhạc hiệu. Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải bước ra, hàm râu trắng phất phơ trước gió, tay cầm cây Long Đầu Trượng, đằng sau là Xuyên Trung Tứ Xú lách mình đứng ra hai bên.

Tô Bằng Hải vẫy tay một cái, phóng cây Long Đầu Trượng cắm vào một tảng đá ngập đến hai tấc, đá bể tung lên trắng xóa.

Ông ta chấp tay lại, quay mình một vòng chào mọi người rồi cất tiếng nói lớn:

- Tề bang chỉ là những nhân vật không môn phái trên giang hồ hợp nhau tổ chức thành, nay được cửu môn phái không chê mà đến đây hội ngộ thì quả là một danh dự cho chúng tôi. Lão phu xin thay mặt toàn bang ngỏ lời cảm ơn cùng quý vị...

Tất cả mọi người đều lặng thinh. Bầu không khí có vẻ trang nghiêm lắm.

Ngừng một lúc, Tô Bằng Hải lại tiếp lời:

- Trước đây hơn một trăm năm, chín môn phái trong võ lâm vì muốn sắp danh thứ, nên đã họp nhau ở Thiếu Thất Phong mà so tài luận kiếm. Trận anh hùng đại hội đó, hiện nay người trong võ lâm chưa ai quên. Đáng tiếc là lúc ấy, Thiên Cơ Chân Nhân đã cậy vào võ công của mình mà ngăn cản. Hành động của Thiên Cơ Chân Nhân có kẻ cho là một việc làm nhân đạo. Tuy nhiên, theo ý của lão phu thì hành động đó không có lợi gì có lớp hậu bối chúng ta. Cũng vì Thiên Cơ Chân Nhân tranh cản cuộc đấu kiếm mà cái mầm phân định ngôi thứ vẫn âm thầm di lưu đến chúng ta ngày nay. Nếu lúc đó, chúng ta được đấu kiếm, ngôi thứ trong võ lâm giữa các phái được minh định thì có phải hơn một trăm năm nay chúng ta tránh được cái nạn ngấm ngầm tiêu diệt lẫn nhau không? Ý kiến của chúng tôi chính là sự thật đã đem lại kết quả trên một trăm năm qua, chắc vong hồn Thiên Cơ Chân Nhân ở tuổi vàng cũng thừa nhận cái lẽ phải.

Lời nói của Tô Bằng Hải dù đúng dù không cũng không ai có đủ thì giờ để suy luận.

Quần hùng đều trở mắt nhìn nhau ngồi lặng thinh.

Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn qua một vòng xem có ai phản đối không.

Thấy không khí đại hội im lìm, Tô Bằng Hải đặc ý vuốt chòm râu bạc nói:

- Hôm nay tề bang mời các cao thủ giang hồ họp mặt nơi đây, một là để chọn một đệ nhất võ lâm, giữ chức vô địch quần hùng. Hai là xếp hạng các môn phái theo khả năng võ học. Thứ ba là để trao đổi nhau về phương diện tài nghệ mà các môn phái đã nghiên cứu, thu thập được trong thời gian hơn một trăm năm nay. Điều hân hạnh nhất là tề bang được một dịp gần gũi lãnh giáo những cái hay của quý môn phái.

Dứt lời, Tô Bằng Hải lại chấp tay chào quay một vòng, rồi từ từ bước về chỗ cũ.

Hai tên đồng tử áo vàng đứng sau lưng Tô Bằng Hải, chờ lúc ông ta an vị, liền phát hai lá cờ đỏ, tức thì hai bên tiếng nhạc lại trỗi lên vang dậy.

Qua một khúc nhạc, Tô Bằng Hải lại đứng lên, hai tay nâng cốc trà thúy ngọc, nói lớn:

- Nhân được quý anh hùng hào kiệt trong giang hồ đến dự, nhưng bang cuộc chúng tôi lại là nơi hoang dã, còn những người trong Thiên Long Bang chúng tôi là lại là những kẻ quê mùa, chưa học được lễ nghi. Do đó, cuộc đón rước có nhiều khuyết điểm, và chúng tôi tự thấy không an lòng. Chúng tôi mong rằng quý vị vì lòng nghĩa hiệp mà hỉ xả tất cả cho. Xin quý vị cùng chúng tôi nâng cốc trà đậm bạc này coi như chúng tôi đã tạ tội.

Dứt lời, Tô Bằng Hải nốc cạn chén trà ấy.

Trong lúc đó, các tên đồng tử áo xanh lần lượt bước đến dâng cho mỗi Chưởng Môn nhân các phái một chung trà ngọc thúy.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh ứng thanh cười lớn và nói:

- Ô! Tô Bang Chủ quá khiêm nhượng làm cho kẻ hèn này cảm thấy thẹn thùng. Lão phu mong chúng ta cứ thật tình với nhau, đừng khách sáo thì dễ nghe hơn.

Tiếp đó, lão ngửa mặt lên trời cười sằng sặc đầy vẻ chế nhạo.

Tô Bằng Hải không đổi sắc mặt, vẫn thong thả vuốt chòm râu bạc, nói:

- Đỗ huynh trách lão phu như thế là sai rồi. Lão phu vừa sáng lập Thiên Long Bang chưa quá hai mươi năm. Lẽ ra không dám mạo muội mời các môn phái giang hồ đến đây dự hội. Điều lão phu vừa làm kể ra cũng quá táo bạo. Nhưng được anh hùng khắp nơi không chê mà đến thì đã là một danh dự cho Thiên Long Bang chúng tôi rồi. Chúng tôi đâu dám xem anh hùng thiên hạ là kẻ dưới mắt của Thiên Long Bang được. Lời nói của lão phu quả thật tình, không có gì khách khí. Đỗ huynh trách lão phu như vậy thật là kẻ hẹp hòi đó.

Hạ Vân Phong thấy Tô Bằng Hải dùng lời nhỏ nhẹ chưởi khéo Đỗ Duy Sinh, ông ta bực tức, thầm nghĩ:

“Dù sao chúng ta đến đây cũng không thể để cho người Thiên Long Bang khinh thường như vậy. Đỗ Duy Sinh không phải là người đồng phái, nhưng cũng cùng một thân phận là khách như chúng ta. Ta phải cùng nhau bênh vực.”

Nghĩ như thế, Hạ Vân Phong xô ghế đứng dậy, hướng về phía Tô Bằng Hải nói:

- Bần đạo có một lời, nhưng không biết có đáng nói hay không.

Tô Bằng Hải đáp ngay:

- Đạo huynh có gì cao luận, xin cứ chỉ giáo. Lão phu nguyện rửa sạch tai mà nghe.

Hạ Vân Phong cười nhạt một tiếng, nói:

- Tô Bang Chủ hùng tài đại lược, quy tụ được cao thủ võ lâm, người nào vũ công cũng siêu quần bạt chúng. Hành động ấy chúng tôi rất khâm phục. Nhưng hôm nay quý bang mời chúng tôi đến, chưa gì đã thốt ra lời chỉ trích, gây bất bình cho kẻ được mời. Bần đạo nghĩ Tô Bang Chủ cũng nên giải thích ngay điều ấy.

Tô Bằng Hải cười ha hả nói:

- Ô! Lão phu tưởng đạo trưởng có gì cao kiến muốn cùng lão phu luận đàm. Té ra Hạ đạo trưởng cũng giống như Đỗ huynh, khí lượng hẹp hòi chỉ muốn trách người trong nghi lễ...

Hạ Vân Phong bị Tô Bằng Hải đánh thêm một đòn nữa, làm cho ông tức đỏ mặt. Nhưng, ông ta chưa kịp phản đối thì Đỗ Duy Sinh đã xô ghế đứng dậy, hai tay chấp thành quyền, hướng về phía Tô Bằng Hải nói lớn:

- Nãy giờ Tô Bang Chủ dùng lý luận tỏ ra khinh miệt hai phái Điểm Thương và Hoa Sơn chúng tôi không ít. Tuy nhiên hôm nay chúng ta hội họp nơi đây không phải để dùng lời miệt hạ nhau mà là dùng võ lực để giải quyết. Vậy quý bang đã dự tính điều kiện giao đấu như thế nào, xin cho chúng tôi biết.

Nói đến đây, Đỗ Duy Sinh lại từ từ ngồi xuống ghế.

Quần hùng mấy phái bấy giờ nổi lên một trận ồn ào. Mọi người đều bàn tán riêng với nhau, tạo cho đại hội trở thành một bầu không khí vô cùng hỗn loạn.

Qua một lúc, Đằng Lô, Chưởng Môn phái Tuyết Sơn, ngửa mặt lên trời cười hà hà, nói:

- Tô Bang Chủ! Lời Đỗ huynh nói rất đúng. Bây giờ chúng ta không cần ăn thua nhau bằng lời nói mà phải tranh nhau bằng võ lực. Xin Tô Bang Chủ tuyên bố điều kiện giao đấu thế nào để chúng tôi được sáng tai sáng mắt.

Tô Bằng Hải đưa tay vuốt chòm râu, miệng nói:

- Đằng huynh cần gì phải gấp rút như vậy? Bây giờ hãy còn sớm. Lão phu định mời các Chưởng Môn nhân và các cao thủ võ lâm đến dạo xem Đoạt Hồn Ải một lượt đã. Sau khi quý vị đã hiểu rõ địa thế của đấu trường rồi, chúng ta mới thảo luận cuộc đấu. Như thế chẳng công bình hơn sao?

Nói đến đây, Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn quan khách một lúc để dò ý kiến. Chỉ thấy mọi người thăm thì với nhau mà không thấy ai tỏ ý phản đối.

Huyền Thanh đạo trưởng trầm nghĩ:

“Tô Bằng Hải trước khi khai diễn trận đấu, lại đưa quần hùng đại hội đến Đoạt Hồn Ải làm gì? Hành động ấy có gì âm độc chẳng?”

Huyền Thanh đạo trưởng toan tìm lời chất vấn, nhưng ông nhìn nét mặt Thông Linh đạo trưởng quá nặng nề. Hình như trong lòng Thông Linh đạo trưởng cũng nghi hoặc như ông.

Bổng Bát Cánh Thần Ôn ứng thanh nói lớn:

- Tô Bang Chủ! Lão huynh có nhã ý đưa chúng tôi đi thăm đấu trường, mỹ ý chúng tôi rất cảm kích. Nhưng chúng tôi xét thấy Đoạt Hồn Ải không có gì đáng kể cả. Lão phu nghĩ đi xem chỉ thêm mất thời giờ.

Tô Bằng Hải cảm thông được mối nghi ngờ của cao thủ các phái liền cười nói lớn:

- Đỗ huynh xem rõ Thiên Long Bang chúng tôi rồi! Hôm nay là ngày anh hùng đại hội, chúng tôi phải hết lòng tiếp đón cao nhân để mong cao nhân vui lòng chỉ giáo. Lẽ đâu tôi lại manh tâm ám hại quý vị sao? Quý vị cứ an tâm. Lão phu tuy là người hoang dã, nhưng không đến nỗi dã man đến thế. Nếu lão phu có lòng ám hại quý vị thì sẽ như gốc cây này.

Dứt lời, Tô Bằng Hải vung tay chém ngang một chưởng. Một gốc cây lớn bằng thân người gãy tiện ra làm hai đoạn.

Thấy Tô Bằng Hải trở ngón công phu ấy, cả quần hùng ai nấy đều chất lưỡi khen thầm.

Tiếp đó, Tô Bằng Hải lại phát tay một cái, Xuyên Trung Tứ Xú dẫn đường đi trước. Tô Bằng Hải chấp tay xá những cao thủ trong cửu đại môn phái một cái, rồi mới nổi gót tiến lên.

Quần hùng trong chín phái thấy vậy cũng đồng đứng lên một lượt, theo thứ tự mà đi. Mặt mày mọi người đều nặng trĩu, đầy vẻ lo lắng. Không ai nói với ai lời nào. Họ chỉ nghĩ đến một cuộc âm mưu sát hại kinh hồn do Thiên Long Bang đã bố trí từ trước để mưu gạt họ.

Họ nhìn qua Đoạt Hồn Ải, thấy ba phía đều có tường đá cheo leo bao bọc, một bên hố sâu thăm thẳm. Nếu Thiên Long Bang cố tình đem chôn họ nơi này thì chắc chắn nơi đây sẽ là nấm mồ chung mà không một ai thoát nổi. Nhìn xuống vực thẳm sâu hơn ngàn trượng, ai ai cũng có cảm giác là nếu rơi xuống đấy thì mình đồng da sắt cũng phải tiêu tan.

Tuy không ai bảo ai, nhưng mỗi người trong cửu đại môn phái đồng lưu tâm đề phòng. Nếu Tô Bằng Hải có hành động nào khác, nhất định họ sẽ ùa vào giết chết lão ngay để cùng chung một nấm mồ.

Tô Bằng Hải dẫn đám cao thủ võ lâm đi xem xét một hồi, rồi dừng lại nói lớn:

- Địa thế đấu trường quý vị đã xem qua. Nếu vị nào có ý kiến gì, xin cho lão phu biết.

Hạ Vân Phong cười khà khà, nói:

- Tô Bang Chủ đã xem trọng chín môn phái chúng tôi như vậy thì giờ đây nhiệm vụ chúng tôi là chỉ có việc là bỏ mạng nơi đây để đền đáp mà thôi.

Tô Bằng Hải cũng cười lớn, đáp lời:

- Chưa chắc ai đã bỏ mạng! Điều đó phải chờ lúc giao tranh mới biết!

Đỗ Duy Sinh xen vào:

- Đấu trường đã sắp đặt xong, đấu thủ đang sẵn sàng giao đấu, thế thì cứ một đấu một là xong, còn chần chờ gì nữa.

Tô Bằng Hải lại vuốt hàm râu bạc cười xòa, cắt đứt lời nói của Đỗ Duy Sinh:

- Đỗ huynh khỏi phải khiêu chiến. Chúng tôi đã mời anh hùng thiên hạ đến đây, mục đích là muốn học hỏi kiến thức về võ học của quý vị rồi. Dù sớm muộn chúng ta cũng sẽ giải quyết bằng cách đấu lực chứ không phải đấu khẩu.

Giữa lúc đó, bỗng nhiên trong đám cao thủ có một tiếng niệm phật vang lên.

Tô Bằng Hải giật mình nín bật.

Tiếng niệm phật đó không to lắm, nhưng lại có một công lực phi thường. Tiếng nào tiếng nấy như mũi nhọn xoáy vào tai mọi người vậy.

Các cao thủ võ lâm hiểu ngay người đó có một nội công siêu việt. Họ ngẩng mặt lên, nhìn thấy trong nhóm Thiếu Lâm có một lão tăng mặc áo cà sa màu vàng từ từ bước đến trước mặt Tô Bằng Hải, chắp tay trước ngực, đôi mắt nhắm lại nói:

- Bần tăng là người xuất gia, đối với việc phải trái trên giang hồ, bần tăng thực không dám quan tâm đến. Nhưng lần này bần tăng tiếp được thiệp mời của quý bang, không dám từ chối mà phải phá luật đến đây tham dự.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải cười nói:

- Đại sư có lòng hạ cố, tề bang hết sức cảm kích, và xin xem sự có mặt của đại sư như là một vinh dự cho tề bang.

Hoàng Y lão tăng đột nhiên mở mắt ra, hai luồng nhõn quang sáng rực như hai luồng điện chiếu thẳng vào mặt Tô Bằng Hải.

Ông ta nói:

- Sở dĩ bần tăng đến đây tham dự là vì bần tăng đang trót mang trách nhiệm Chưởng Môn phái Thiếu Lâm. Tuy nhiên, đến đây tham dự không có nghĩa là bần tăng đến tranh thắng phụ.

Mọi người nghe nói đều trở mắt nhìn Hoàng Y lão tăng mà không hiểu ý.

Tô Bằng Hải nói:

- Nếu có ý kiến nào cao minh, xin đại sư cứ chỉ dạy.

Hoàng y lão tăng trầm giọng nói:

- Bần tăng đến đây chỉ với ý định là lấy đức từ bi của phật hóa giải cho trận sát sanh này.

Tô Bằng Hải cười lớn:

- Lòng từ bi của đại sư khiến cho lão phu cảm mến. Tuy nhiên, đại sư dùng cách nào để hóa giải cho trận đấu này?

Hoàng y lão tăng thở dài, đáp:

- Trước đây hơn một trăm năm, trận đấu kiếm ở Thiếu Thất Sơn vẫn còn ghi lại trong giới giang hồ một thảm cảnh tàn sát đau thương. Các cao thủ võ lâm cũng vì danh dự, địa vị mà chém giết nhau dù không thù oán. Nay quý bang cục lại mời các hào kiệt giang hồ đến đây để chém giết nhau một lần nữa, bần tăng thiết tưởng một khi nước lửa đã nổi lên thì hậu quả sẽ bị thảm đến bậc nào.

Ngừng một lúc, Hoàng y lão tăng đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi lại nói tiếp:

- Vì vậy, bần tăng định đề ra một ý kiến về việc đấu kiếm, nhưng chẳng biết Tô Bang Chủ có thể thu nhận chăng?

--- oOo ---